

των, τὸ μωσαϊκὸν καὶ τὸ κιτρινίσμα συνυπάρχουν μὲ τὸν προηγούμενον σύμπτωμα.

Ἡ OCHS εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ἡ «REISIGK CANKHEIT» ὀφείλεται εἰς διαφόρους ἰολογικὰς ἀσθενείας, ξεχωρίζει δὲ καθαρῶς τρεῖς συμπτωματολογικὰς ὄψεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν «JAUNE CANARE» καὶ «YELLOW MOSAIC». Αἱ τρεῖς αὐτὰ διάφοροι συμπτωματολογίαι ὀφείλονται εἰς διαφορετικούς ἰούς. Μέχρι σήμερον ὁ προκαλὼν τὸ «YELLOW MOSAIC» ἰὸς εὐρέθη πάντοτε συνηνωμένος μὲ ἓνα ἐκ τῶν δύο ἄλλων.

Ἐξ ἄλλου ὁ VUITTENEZ βεβαίῳ ὅτι, εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις αἱ ἄμπελοι δύνανται ταυτοχρόνως νὰ φιλοξενοῦν τοὺς τρεῖς διαφόρους τύπους ἰῶν, ἱκανῶν ἐξ ἄλλου νὰ μεταδίδονται ἀνεξάρτητα ἀλλήλων.

Προσφάτως οἱ CADMAN DIAS & HARRISON ἐπιτυχάνοντας θετικὰ ἀποτελέσματα εἰς δοκιμὰς μεταδόσεως τῶν διαφόρων ἰῶν τῆς ἄμπέλου ἐπὶ ποωδῶν φυτῶν, προκαθορίζουν τὴν δυνατότητα τῆς χρησιμοποίησεως, πλεονεκτικῶς, τῆς ὁδοῦ αὐτῆς διὰ τὴν μελέτην τῶν ὑφισταμένων σχέσεων μεταξὺ τῶν ἐν λόγῳ ἰῶν καὶ ἰδιαιτέρως ἐκείνων τῶν ἀκολουθῶν δύο ἀθροισμάτων συμπτωμάτων: 1) «FAN—LEAF», «REISIGKRANKHEIT», «URTKIDAO» «COURT—NOUÉ», 2) «YELLOW MOSAIC», «CLOROSI INTECIO», «PANACHURE».

Οὗτοι ἀναφέρουν ἐπίσης ὅτι ἀπεμόνωσαν τοὺς αὐτοὺς ἰοὺς ἐξ ἄμπέλων ἐμφανιζόντων διάφορα συμπτώματα καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑποθέτουν ὅτι τὸ «YELLOW MOSAIC» δύναται νὰ περιέχη καὶ τμήματα μὴ φέροντα τὸν ἰὸν τοῦ «FAN—LEAF», ἐνῶ ἡ τελευταία αὕτη ἀσθένεια ἐμφανίζεται κανονικῶς ἐπὶ ἄμπέλων ἐκδηλωσα-

σῶν τὰ συμπτώματα τοῦ «YELLOW MOSAIC».

Ἡ ὄψις αὕτη τοῦ προβλήματος εἶναι ἀναμφιβόλως πολὺ σύνθετος καὶ θὰ ἀπαιτήσῃ μακρὰς καὶ ἐπίπονας ἔρευνες.

Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι καὶ εἰς τὰ ἡμέτερα πειράματα τὰ συμπτώματα τοῦ μολυσματικοῦ ἐκφυλισμοῦ συνυπάρχουν σταθερῶς ἢ σχεδὸν σταθερῶς μὲ ἐκεῖνα τοῦ μολυσματικοῦ κιτρινίσματος ἐπὶ τῶν ἰδίων ἄμπέλων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν μοσχευμάτων ἐπὶ τῶν ὁποίων προεκλήθη πειραματικῶς ἡ μετάδοσις τοῦ μολυσματικοῦ κιτρινίσματος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ συμπτώματα τοῦ μολυσματικοῦ ἐκφυλισμοῦ δὲν μᾶς φαίνεται εὐκολον πρᾶγμα νὰ τὰ ταξινομήσωμεν μὲ μίαν ὠρισμένην ἀκρίβειαν εἰς ἀθροίσματα συμπτωμάτων ἱκανοποιητικῶς εὐκρινῆ ὡς ἐπὶ παραδείγματι ἐγένετο ἀπὸ τὸν CARTEL εἰς μερικὰς ζῶνας τῆς MOSELLA καὶ τοῦ RENO ἢ ἀπὸ τὸν G. ALLAY (1956) εἰς τὴν Ἑλβετίαν.

Εἰς ἡμᾶς φαίνεται, τοῦλάχιστον ἐκ τῶν ὄσων παρατηρήσαμεν εἰς τοὺς ἄμπέλωνας τῆς ἀνατολικῆς Σικελίας, ὅτι ἡ ἀστάθεια τῶν συμπτωμάτων τῆς ἐν λόγῳ ἀσθενείας ἀπαιτεῖ μίαν ταξινόμησιν τῶν συμπτωμάτων περισσότερον εὐρεῖαν, πρᾶγμα περιπλεκόμενον περαιτέρω ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς συχνῆς συνυπάρξεως τῶν ἰδίων συμπτωμάτων.

Παρατηρεῖται ἐπὶ πλέον—εἰς αὐτὸ συμφωνεῖ ἀκόμη καὶ ὁ VUITTENEZ (1956)—ὅτι ἡ συμπτωματολογία ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ εἴδους ἢ τῆς ποικιλίας τῆς ἄμπέλου, τοῦ εἴδους τοῦ ἰοῦ ὡς καὶ ἀπὸ διαφόρους ἄλλους παράγοντας μεταξὺ τῶν ὁποίων προέχουν ὁ τοῦ περιβάλλοντος κλπ. Τὰ ἡμέτερα πειράματα τῆς μεταδόσεως τῆς ἀσθενείας, πραγματοποιηθέντα ὡς τόσον ἐπὶ κλίμακος σχετικῶς μετρίας, μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ